

LBRIS

We know
books

SERIA WILLIAM WARWICK
Povestea vieții unui detectiv

JEFFREY ARCHER

POARTA TRĂDĂTORILOR

Traducere: Roxana Popescu

EDITURA VIVALDI
2024

LIBRIS

We know
books

CARTEA I

„Un cap încoronat nu știe tihna”
Henric IV, partea a II-a, act 3, scena 1

Capitolul 1

Marți 22 octombrie 1996

Comandantul Hawksby a tras sertarul de jos al biroului și, în ciuda faptului că nu era amator de jocuri de noroc, luă două zaruri.

Superintendentul William Warwick și inspectorul Ross Hogan au rămas în picioare în timp ce Hawk, asemenea unui crupier din Vegas, a scuturat zarurile energic în mâna dreaptă, apoi le-a aruncat pe birou așteptând să se așeze.

— Cinci și doi, spuse William.

Hawk a înălțat o sprânceană așteptând ca William și Ross să explice semnificația celor două cifre.

— Sir, cinci înseamnă că la plecarea de la palat vom urma drumul cel lung pe chei, spuse William.

— Și doi, inspectore? Își îndreptă Hawksby atenția către Ross.

— Parola este: „Poarta trădătorilor”.

Hawk a încuviințat din cap și a verificat ora.

— E vremea să porniți. Nu trebuie să-l lăsăm pe lordul șambelan să aștepte.

S-a aplecat și a pus zarurile la loc în sertarul de jos al biroului unde aveau să stea timp de un an.

William și Ross au părăsit biroul în grabă în timp ce comandantul a format un număr de telefon ce nu putea fi găsit în nicio agendă telefonică. I s-a răspuns la al doilea apel.

— Cinci-doi, spuse.

— Cinci-doi, a repetat persoana de la celălalt capăt al firului și imediat a închis.

William și Ross au pornit de-a lungul culoarului, au trecut de ascensor și au coborât scările în pas alergător până la parterul clădirii în care își avea sediul Scotland Yard. Nu s-au oprit până nu au ajuns la intrare unde se afla agentul Danny Ives care ședea la volanul unui Range Rover de culoare neagră, o mașină diferită de cea cu care se deplasau ei în mod obișnuit, dar potrivită pentru împrejurarea respectivă.

— Bună dimineața, sir, salută Danny de îndată ce William își ocupă locul de pe bancheta din spate.

— 'Neața, Danny, răspunse William și Ross se așeză alături de el.

Superintendentul Warwick și agentul Ives intraseră în rândurile forțelor de poliție ca recruți cu zece ani în urmă și eternului agent îi luase ceva vreme pentru a înceta să mai folosească pentru șeful său vechea poreclă „Coristul” și să i se adreseze cu „sir”. Și mai mult timp fusese necesar pentru el să ia în serios situația.

Danny a pornit și a băgat ușurel motorul vehiculului care nu-i era familiar în viteza întâi, apoi a demarat. Nu era nevoie să-l îndrume nimeni în direcția ce trebuia urmată. În fond nu mergeau în vizită la Palatul Buckingham în fiecare zi.

A rulat fără să depășească viteza legală pentru că nu voiau să atragă atenția. Oricum, la întoarcerea de la Palat, aveau să meargă cu șaiszeci și uneori chiar cu șaptezeci de mile pe oră în una dintre cele mai aglomerate capitale ale lumii.

Danny a oprit pe Whitehall și a privit în sus la legendarul erou al marinei cocoțat pe columna sa. Când luminile semaforului au devenit verzi, a virat la stânga, a trecut pe sub Arcul Amiralității și a continuat încet pe Mall, destinația sa fiind deja vizibilă.

Când au ajuns la statuia impunătoare din marmură a Reginei Victoria, fiecare vehicul vira fie la stânga, fie la dreapta, doar ei s-au îndreptat direct către intrare, unde Danny a oprit din nou. Un membru al găzii irlandeze a făcut câțiva pași înainte spre geamul din spate coborât al Land Rover-ului. A cercetat legitimația superintendentului Warwick, a bifat numele său și s-a dat deoparte pentru a permite șefului protecției regale să intre. Danny a observat un Jaguar gri blindat oprit în colțul mai îndepărtat al curții și a parcat în spatele acestuia. Nimic nu se schimbă, gândea el când l-a zărit pe Phil Harris, șoferul lordului șambelan, în poziție de drepti în spatele mașinii, așteptându-și șeful.

Danny a coborât și s-a îndreptat către vechiul său camarad.

— 'Neața, Phil!

— Bună dimineața, Danny!

Deși se întâlneau doar de două ori pe an, cei doi deveniseră prieteni. Din când în când este posibil ca lordul șambelan să fie înlocuit, dar în ultimii unsprezece ani, Phil Harris slujise sub trei deținători ai postului și Danny avea și el aproape același număr de ani la activ.

— Presupun că știi ce rută urmăm?

— Numărul cinci, răspunse Phil.

— Și parola?

— Numărul doi. Comandantul vostru l-a informat pe șeful meu chiar mai înainte ca voi să fi părăsit Yard-ul.

— Îl văd pe Înălțimea Sa, șopti Danny.

Șeful casei regale pășea către ei traversând curtea cu pasul cadentat al soldatului ce fusese cândva. Harris a deschis portiera din spate a Jaguarului, iar Danny a pornit în grabă spre Land Rover. Lordul șambelan, un bărbat politicos care nu făcea paradă de rangul său, a fluturat mâna spre William mai înainte de a urca în mașină.

Micul convoi a ieșit pe o intrare de acces lipsită de însemne, aflată pe Mall, și a pornit către Trafalgar Square. Nu erau însoțiți de antemergători, nu foloseau sirene și nici semnale luminoase. Nu doreau să atragă atenția curioșilor, lucru mai greu de evitat la întoarcerea de la Turn.

Danny venea din spate și în ciuda faptului că păstra distanța față de Jaguar nu lăsa nicio mașină să se strecoare între el și mașina blindată a lordului șambelan.

William a luat telefonul aflat în brațul scaunului său și a format un număr la care suna de doar două ori pe an.

— Șeful Gărzii Yeoman¹, i se răspunse.

— Vom fi acolo în aproximativ cincisprezece minute.

— Totul e pregătit și vă așteaptă, răspunse șeful Gărzii.

— Nu văd niciun motiv pentru întârzieri, răspunse William și puse la loc telefonul.

Avea să sune din nou doar dacă apărea o urgență, lucru ce nu se întâmplase niciodată în ultimii cinci ani.

— Ce fac copiii? întrebă Ross.

— Cresc prea repede, răspunse William în timp ce rulau pe chei. Artemisia este prima din clasă și dacă se întâmplă să fie a doua o pufnește plânsul.

— La fel ca mama ei. Și Peter?

— Tocmai a fost numit prefect și se așteaptă ca anul viitor să fie numit căpitan.

¹ Yeoman Warder: Gardienii Yeomen ai Palatului Regal al Majestății Sale și ai Fortăreței Turnul Londrei.

— E limpede că-i lipsește ambiția ta, zâmbi larg Ross. Și scumpa mea Jojo?

— Fiica ta e îndrăgostită de Prințul Harry și deja a trimis o scrisoare la Palatul Buckingham pentru a-l invita la ceai.

— Știu, oftă Ross. Ea mi-a cerut să duc scrisoarea.

Un sentiment de vinovăție îl cuprinse pentru o clipă pe Ross gândindu-se la motivele pentru care fiica lui locuia încă împreună cu Beth și William. Dar de la moartea soției lui fuseseră amândoi de acord că el singur nu putea să-și facă datoria la slujbă așa cum se cuvine și să încerce să o crească și pe Jojo ca unic părinte. Cei doi se dovediseră a fi minunați ca părinți surrogat. Și cu toate astea nu recunoștea în fața nimănui cât de mult îi lipsea fiica lui.

— E timpul să ne gândim la ce avem de predat, îl auzi pe William.

Ross s-a trezit din visare și s-a concentrat pe misiunea ce îi aștepta. Când au trecut pe lângă Somerset House, Danny a fost nevoit să intre pe roșu pentru a rămâne cât mai aproape de Jaguarul în care se afla lordul șambelan. Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere lui Phil Harris decât să arate că era mai isteț decât Danny.

N-au virat la stânga pentru a intra în inima orașului – o suprafață de o milă pătrată controlată de altă forță polițienească ce nu fusese informată de prezența lor – ci au continuat prin pasajul subteran și nu au oprit până când nu au ieșit la Upper Thames Street unde au rămas pe loc la semafor. De acolo se vedea Turnul Londrei.

Când Jaguarul a trecut de intersecție Danny l-a urmat pe St. Katharine's Way în fața lor aflându-se doar Tamisa. Au virat strâns la dreapta și au oprit în fața porții de est a Turnului. Bariera automată s-a ridicat.

IBRIS | Webnovels books
Garda de serviciu a ieșit din gheretă și s-a apropiat de mașina șambelanului.

— Bună dimineața, Phil! Parola!

— „Poarta trădătorilor”!

Garda s-a întors și a încuviințat din cap, apoi cele două porți uriașe din lemn care le barau drumul s-au deschis.

Cele două mașini și-au continuat ultima parte a călătoriei fără a întâlni obstacole în cale din partea publicului vizitator căci în acea zi Turnul era închis, așa încât, în interior se aflau doar vreo zece membri ai Gărzii Yeoman și cei opt corbi care locuiau acolo permanent și le țineau companie. Danny a condus încă vreo sută de yarzi pe lângă Tamisa apoi a virat dreapta și a trecut peste podul basculant, inițial construit pentru cai și nu pentru mașini. Cele două autovehicule au intrat pe sub arcada ce poartă numele Reginei Elisabeta și au urcat panta abruptă spre Jewel House² unde l-au putut vedea pe yeoman în poziție de drepti alături de generalul sir Harry Stanley, KCVO, guvernator rezident și custode al bijuteriilor Coroanei.

Phil Harris a oprit mașina, a coborât imediat și a deschis portiera din spate pentru șeful său. Cei doi bărbați care se întâlneau doar de două ori pe an și-au strâns mâinile. După un salut în grabă și un scurt schimb de cuvinte, guvernatorul și-a condus oaspetele de-a lungul aleii înguste spre Jewel House.

— 'Neața, Walter! îl salută Phil pe șeful Gărzii Yeoman după care aplică lovitura. Un nou an dezastruos pentru tunari.

— Nu-mi mai aduce aminte, răspunse acesta și urmându-și șeful în clădire trânti ușa în urma sa cu putere.

² Jewel House este o mare încăpere care adăpostește bijuteriile Coroanei Britanice situată în Turnul Londrei.

William a coborât din mașină așteptând. Adesea se întreba cum decurgeau lucrurile în spatele ușilor închise păzite de către un grup de Yeoman Warders cunoscuți sub numele de „partizani”, doisprezece oameni pregătiți pentru situații de urgență ce nu se mai iviseră din 1671.

După ce ușa clădirii s-a închis, Harris a revenit lângă mașina sa și a continuat rutina anuală. A rulat în semicerc cu Danny pe urmele sale pentru a fi siguri că erau pregătiți să plece de îndată ce era cazul. Li se alăturaseră și cinci motocicliști antemergători din grupul special de pază care de obicei însoțeau doar membri ai familiei regale, pe prim-ministru și șefi de stat din alte țări, dar Coroana Imperială oficială și Sabia reprezentau simboluri ale autorității Majestății Sale și necesitau protecție pe măsură. De îndată ce mașinile și escorta și-au ocupat locurile, Harris a coborât, a deschis portbagajul și a rămas în așteptare. Privirile lui William nu se dezlipseau de pe ușa de la Jewel House așteptând ca aceasta să se deschidă și generalul Stanley să repara însoțit de cele mai valoroase comori ale regatului.

Intraseră trei oameni înăuntru dar au ieșit cinci, câteva minute mai târziu. Doi dintre străjerii casei mergeau înainte, fiecare dintre ei ducând o cutie din piele de culoare neagră cu însemnele EIIR, inscripționate cu aur pe capac. Una dintre cutii se aseamăna cu cea a unei viori și conținea Sabia, în timp ce cealaltă conținea Coroana Imperială ce îi fusese așezată pe cap Reginei Elisabeta II de către Arhiepiscopul de Canterbury la încoronare, în 1953 și urma să fie purtată de Maiestatea Sa din nou, pentru a ține discursul în Camera Lorzilor a doua zi dimineața, fix la ora 11.30, conform desfășurătorului oficial. Ultima persoană care a ieșit din clădire a fost lordul șambelan care, după ce s-a asigurat că cele două cutii se aflau închise în siguranță în portbagajul

Jaguarului, și-a ocupat locul pe bancheta din spate și înclinând capul a confirmat începerea celei de-a doua părți a operațiunii.

Escorta s-a pus și ea în mișcare și șeful Gărzii Yeoman a luat poziția de drepți și a salutat. Nici el și nici guvernatorul rezident nu și-au părăsit locurile până când micul convoi nu a dispărut din priviri.

Apropiindu-se de hotelul Savoy taxiul rula pe partea opusă a drumului. Miles Faulkner uitase că se afla pe singura stradă din Londra unde se putea conduce pe partea dreaptă fără teama de a fi oprit.

Trecuseră cinci ani de când Miles nu mai fusese la Londra. O persoană cu opinii contradictorii – el se considera un om de afaceri internațional, în vreme ce poliția îl privea ca pe un escroc – ajunsese să petreacă câțiva ani pe cheltuiala Majestății Sale. După ce ieșise din închisoare unde executase o pedeapsă pentru fraudă, Miles a părăsit Anglia și a achiziționat un apartament de lux în New York, convins că se afla suficient de departe de privirile indiscrete ale inspectorului-șef William Warwick pentru a putea astfel să se întoarcă la afacerile sale dubioase de import-export, o activitate scutită de taxe ce aduce mari profituri fără a fi înregistrată la Companies House³. Cu toate acestea nu a trecut prea mult timp și i s-a făcut dor de casă și și-a dorit să revină în Anglia – fără a fi remarcat, spera el. Ghinion. Un anume agent FBI, James Buchanan, îl urmărise îndeaproape pe Faulkner în caz că era nevoie să raporteze mișcările sale

³ Companies House este o agenție executivă a Departamentului pentru Afaceri și Comerț.

superintendentului Warwick – o persoană pe care nu numai că o admira dar căreia îi era recunoscător pentru toate sfaturile bune pe care i le dăduse pe când se întâlniseră în vacanță în timp ce el era încă elev. James se afla la Washington lucrând pentru FBI dar urmărise cu admirație ascensiunea mentorului său. Se întreba chiar dacă superintendentul își mai amintea de el.

Miles a coborât din taxi și a rămas pe trotuar ceva timp mai înainte de a intra în hotel. În perioada exilului autoimpus nu trecuse nici măcar o zi în care să nu se gândească la prânziurile de la Savoy. Încă își amintea dieta din închisoare, terci rece plin de cocoloașe, pâine prăjită arsă și un ou fierț tare. Bucătarul închisorii nu cunoștea felurile sale preferate de la Savoy, varza sau Peach Melba.

Un portar în uniformă l-a salutat și a deschis ușa hotelului. Miles a pășit înăuntru și s-a îndreptat direct către Grill.

— Bună dimineața domnule Faulkner, l-a întâmpinat maître d' de parcă nicicând nu ar fi fost plecat. Masa obișnuită?

Miles a încuviințat din cap și Mario l-a condus traversând sala aglomerată către un separeu unde nimeni nu-l putea auzi despre ce vorbește. A luat loc pe scaunul său și a petrecut câteva momente privind de jur împrejurul sălii, care rămăsese neschimbată de când luase masa acolo ultima oară. A recunoscut câteva personalități așezate la diverse mese. Editorul de la *Daily Mail* lua prânzul în compania unui ministru al cărui nume nu și-l putea aminti, într-un alt separeu ședea un actor pe care nu-l putea da uitării. Urmărise fiecare episod din serialul *Poirot* pe când se afla în închisoare, pe unele chiar de câteva ori, ajutându-l astfel să facă timpul nemilos să treacă mai repede.

Gândul îi zbură la oșpetele pe care îl aștepta la prânz. Un om care nu întârzia niciodată, dar era și plătit cu ora. Un om care totdeauna alegea mușchi de vită și o sticlă cu vin select dintre cele care se găsesc în josul listei.

În timpul anilor de imigrare silită, domnul Booth Watson fusese singurul contact al lui Miles de acasă. Avea consultări săptămânale cu avocatul său fie pentru a primi informații la zi despre afacerile sale, fie pentru a participa la o licitație în vederea achiziționării unui tablou sau a unei sculpturi pentru colecția sa. Un judecător și un juriu îl trăsese în jos, dar valoarea proprietăților sale continuase să meargă în sus.

În urma unui apel la Înalta Curte, Booth Watson reușise să reducă un an din sentința inițială de cinci ani. Apoi câteva săptămâni mai târziu Miles fusese transferat la închisoarea Ford Open unde se simțea ca într-o tabără de vară comparativ cu Wormwood Scrubs.

După doar câteva zile petrecute la Ford, a fost mutat singur în camera sa – nu există celule într-o închisoare deschisă – și o lună mai târziu a fost luat din echipa de curățenie și numit bibliotecar al închisorii, poziție care îl costase trei sute de lire. O sută fusese înmănată bibliotecarului care părăsise locul în favoarea lui și alte două sute le-a primit ofițerul care era însărcinat cu alocarea sarcinilor în închisoare. Ar fi plătit și trei sute, dar subofițerul de intendență deschisese greșit licitația. Ambele plăți au fost făcute în bani gheață fapt ce constituie o încălcare a regulamentului ce este pedepsită dar care în același timp este singura metodă acceptată în închisoare.

Nu mulți dintre deținuți mergeau la bibliotecă iar cei puțini care intrau se îndreptau direct spre secțiunea polițiste în căutarea unei cărți citită frecvent, cu coperti cartonate. *Război și pace* se umpluse de praf în ultimii douăzeci de ani ispășindu-și pedeapsa pe viață.

Miles profitase de acele nesfârșite ore a câte șaiszeci de minute fiecare. Își începea ziua citind *Financial Times* care îi era adus de un gardian odată cu cafeaua de dimineață. După ce lua prânzul în cantina închisorii revenea la bibliotecă unde citea romanul pe care îl alesese în acel moment. În timpul acelor ani petrecuți în închisoare citise tot ce putuse de la Daphne du Maurier la Thomas Hardy și în momentul în care fusese eliberat ar fi putut căpăta o licență în literatură engleză la Oxford care îi fusese refuzată cu treizeci de ani în urmă.

Directorul închisorii îl vizita din când în când și stăteau la taclele făcându-și confidențe, bând cafea și mâncând fursecuri – cafeaua era din partea lui Miles și directorul aducea fursecurile. În scurt timp Miles a înțeles că știa mai multe despre ce se întâmpla în închisoare decât directorul însuși. Informațiile pe care le deținea erau apoi folosite pentru noi provizii de fursecuri de care se bucura în pauzele de cafea.

Dar în toți anii petrecuți în exil la New York un singur gând îi ocupase constant mintea. *Oare când va fi sigur pentru mine să mă întorc la Londra și să mă răzbun mai întâi pe Warwick, apoi pe Hogan și în cele din urmă pe comandant?*